

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 059058 17 Квлз
БањаЛука, 08.08.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина, Даниеле Миловановић, Смиљане Мрша и Мерсиде Бјелобрк, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног М.Ш., због кривичног дјела – лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката С.Д. из З., изјављеном против правоснажне пресуде Основног суда у Бијељини број 80 0 К 059058 15 К од 15.09.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 08.08.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Побијаном пресудом Основног суда у Бијељини број 80 0 К 059058 15 К од 15.09.2016. године, а која је потврђена пресудом Окружног суда у Бијељини број 80 0 К 059058 17 Кж од 21.03.2017. године, оглашен је кривим оптужени М.Ш. због кривичног дјела лажно пријављивање кривичног дјела из члана 364. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС), па га је суд за учињено кривично дјело осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) мјесеци. Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150.00 КМ, а оштећени С.Н., В.И. и Ж.С. су са имовинско правним захтјевом упућени на парницу или поступак медијације.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднијела бранилац осуђеног, адвокат С.Д. из З., из разлога прописаних одредбом члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС (омашком наведено „КЗ РС“), с приједлогом да се побијана пресуда преиначи на начин да се М.Ш. ослободи оптужбе за предметно кривично дјело, или да се укину првостепена и другостепена пресуда или само другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање. Истовремено је предложила да се одгоди извршење побијане правоснажне пресуде до одлуке суда по Захтјеву.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац мр Ненад Враћеш је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, Захтјевом су као основ побијања правоснажне пресуде означена оба законска разлога предвиђена одредбом члан 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС. Повреда Кривичног закона је у истом облику била изнесена и у жалби браниоца на првостепену пресуду, док повреда права на одбрану, као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС није истицана као жалбени основ, међутим из образложења Захтјева произлази да се под повреду права на одбрану подводе исти они облици битних повреда одредаба кривичног поступка који су истицани у жалби и то прописани у члану 311. ЗКП РС став 1. тачка к) и у ставу 2. исте законске одредбе. Осим тога у разлозима Захтјева се истиче да је повреда права на одбрану учињена и у жалбеном поступку у облику одбијања доказних приједлога одбране изнесених на сједници другостепеног вијећа.

Захтјев није основан.

Наиме, разлозима у образложењу Захтјева се сугерише да се повреда Кривичног закона огледа у томе што су нижестепени судови погрешно примјенили одредбу члана 364. став 1. КЗ РС када су осуђеног огласили кривим за наведено кривично дјело, што је последица погрешне оцјене доказа и на темељу такве оцјене погрешно утврђеног чињеничног стања у погледу умишљаја као субјективне компоненте дјела. Под повреду Кривичног закона аргументима Захтјева се означава и погрешна оцјена олакшавајућих и отежавајућих околности код одмјеравања казне осуђеном за наведено кривично дјело.

Повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумијева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Из образложења Захтјева произлази да се тврдња о повреди Кривичног закона и темељи на приговорима о мањкавости чињеничне основе побијане правоснажне пресуде, када се, супротно утврђењу побијане правоснажне пресуде, аргументима Захтјева тврди

да је закључак побијане правоснажне пресуде по коме је осуђени критичног догађаја предузео радње у којима су остварени сви битни елементи бића кривичног дјела за које је осуђен том пресудом, заснован на погрешној оцјени доказа која је резултирала погрешно утврђеним чињеничним стањем, а слиједом тога и повредом Кривичног закона на таквој чињеничној основи.

Дакле, из наведеног произлази да се Захјевом настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене ревидиране чињеничне подлоге, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађа оптужбе да је починио предметно кривично дјело.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на којем се заснива побијана пресуда то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Када је у питању одлука о кривичним санкцијама, повреда Кривичног закона према одредбама члана 312. тачка д) ЗКП РС постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. Како је у конкретном случају осуђеном, у складу са општим правилима о одмјеравању казне, прописаним одредбом члана 37. КЗ РС, изречена казна затвора у границама прописане казне за кривично дјело на које се осуда по правоснажној пресуди односи, то се приговори подносиоца Захтјева о неадекватном вредновању олакшавајућих околности на страни осуђеног, не могу подвести под повреду Кривичног закона у смислу цитираног законског прописа, која би се манифестовала у прекорачењу законских овлаштења суда при доношењу одлуке о казни.

Поведа права на одбрану је једини облик битне повреде одредаба кривичног поступка, прописан одредбама члана 311. став 1. ЗКП РС, који представља основ за подношење захтјева за заштиту законитости, као ванредног правног лијека. Под ову повреду одредаба кривичног поступка се не могу подвести оне повреде поступка које су издвојене у посебне, друге облике битних повреда одредаба кривичног поступка предвиђене у цитираној законској одредби, које су законом предвиђене као жалбени основ, али нису предвиђене као основ за подношење захтјева за заштиту законитости, укључујући и оне облике битне повреде одредаба кривичног поступка из тачке к) става 1. на које се захтјевом указује, а који се манифестују у изостанку разлога о одлучним чињеницама и противрјечности изреке самој себи и разлозима пресуде. Наведене форме битне повреде одредаба кривичног поступка су истицане и као жалбени основ на првостепену пресуду, те је другостепени суд, оцјенивши их неоснованим, у образложењу своје пресуде дао јасне и увјерљиве разлоге за такву оцјену, која оцјена не подлијеже законској могућности преиспитивања по овом ванредном правном средству.

Из садржаја записника о сједници вијећа другостепеног суда од 21.03.2017. године произлази да оптужени на тој сједници није ставио приједлог за саслушање свједока С.Ш., као лица које се, према тврдњи Захтјева, легитимисало као подносилац предметне кривичне пријаве због које је оптужени М.Ш. осуђен у овом поступку, а такав доказни приједлог, као нови доказ, није изнесен у жалби нити у евентуалној допуни жалбе, под

условима које предвиђа одредба члана 309. став 4. ЗКП РС, па ради тога нема мјеста тврдњи Захтјева да је повреда права на одбрану учињена у жалбеном поступку на начин што је другостепено вијеће одбило приједлог оптуженог да се саслуша наведени свједок.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић